

செந்தமிழ்.

[தொகுதி-சா.]]
Vol. 43.

விய-வா சித்திரை-மீ
April—May 1946.

[பகுதி-சா.
No. 6.

மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு

திரு. T. V. சதாசிவபண்டாரத்தாரவர்கள்,
ஆசிரியர், அண்ணாமலைபல்கலைக்கழகம்.

மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்பது, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடக்கே பன்னிரண்டுமைல அரத்தில் உள்ள திருவேள்ளறைப் புண்டரீகாட்சிப் பெருமாள்கோயிலின் தென்பக்கத்தில் உள்ளது. ஈண்டுக் குறிக்கப்பெற்ற திருமாள்கோயில் ஆழ்வார்களார் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையதாகும். அவ்வூரிலே சிவாலயம் ஒன்றும் உளது. அது மலையிற் குடைந்தொரு கோயில் என்பது பார்ப்போர்க்கு கன்குபுலப்படும். அக்கோயிலில் எழுத்தருளியுள்ள இறைவனை இந்நாளில் சம்பநாதர் என்ற வழங்குகின்றனர்; ஆனால், அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் திருவாணைக்கல் பெருமானடிகள் என்று கூறுகின்றன. அவ்விருகோயில்களிலும் சோழமன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களும் பல்லவர்களின் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் ஒரு கிணற்றின் மேற்பக்கத்தில் வரையப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, கிணற்றை வெட்டுவதென்று யாவன்? என்பதையும், அதற்கு இடப்பெற்ற பெயர் யாது? என்பதையும், கிணறு வெட்டப்பெற்ற காலத்தையும் அறிவிக்கின்றது. மற்றொன்று, அறுசீர்விருத்தமாக உள்ளது. இக்கல்வெட்டுக்கள் இரண்டையும் அடியிற் காண்க.

I

- (1) ஸ்வஸ்தியூர் பாரத்வாஜகோத்திரத்தின்வழித்தோன்றிய பல்லவதிலதகுலோத்பவன் தந்திவர்மற்கு யாண்டு கான்காவதெடுத்துக் கொண்டு ஐந்தாவது முற்றுவீத்தான், ஆலம்பாக்கவியையகல்லுமான்
- (2) தம்பி கம்பன் அரையன் திருவேள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங்கிணறு; இதன்பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறென்பது. இது ரட்சிப்பார் இவ்வூர் மூவாயிரத்தெழுதூற்றவரும்.

II

- (1) கண்டார் கானுவுலகத்தீந் காதல் செய்து நீல்லாதேய்
பண்டேய் பரமன் படைந்தநாள் பார்த்து நீன்று நையாதேய்
- (2) தண்டார் ழப்பு வந்துன்னைத் தளாசி செய்து நீல்லாழன்
உண்டே லுண்டு மீக்கது உலகம் மறிய வைம்மீனேய் *

இவற்றுள், முதற்கல்வெட்டு வரலாற்றுண்மைகள் சிலவற்றை நன் குணர்த்துகின்றது. இது, பல்லவகுலத்தினர் பார்த்துவாசகோத்திரத்தினர் என்பதையும், அக்குலத்திலே தந்திவர்மன் என்னும் வேந்தன் ஒருவன் இருந்தான் என்பதையும், திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங்கிணறு அம் மன்னனது ஆட்சியின் காண்காமாண்டில் தோண்டத்தொடக்கப்பெற்று ஐந்தாமாண்டில் முடிவெய்தியது என்பதையும், அப்பெருங்கிணற்றைத் தோண்டுவீத்தவன் ஆலம்பாக்க விசையநல்லாழான் தம்பியான கம்பன் அரையன் என்பதையும், அதன்பெயர் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்பதையும் இனிது புலப்படுத்துதல் அநியற்பாலதாம்.

நந்திவர்மப்பல்லவமல்லனது உத்யேந்திரச்செப்பேடுகளிலும் காசாக் குடிச் செப்பேடுகளிலும் பார்த்துவாசமுனிவர், பல்லவமன்னர்களின் முன்னோர்களுள் ஒருவராகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் (S. I. I. Vol. II. Nos. 73 & 74). எனவே, பல்லவர்கள் பார்த்துவாசகோத்திரத்தினர் என்று இக்கல்வெட்டு உணர்த்துவது மிகப் பொருத்தமேயாம். இதில் கூறப்பெற்றுள்ள தந்திவர்மன் என்பான் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லனுடைய மகன்; கி. பி. 775 முதல் கி. பி. 826முடிய நம் தமிழகத்திற் சோழமண்டலத்தையும் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஒருங்கே ஆட்சிபுரிந்த நெடுமுடிவேந்தன். ஆகவே இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம்ஆண்டாகிய கி. பி. 780ல் திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங்கிணற்றின்வேலை முடிவெய்தி, அது மக்கட்குப் பயன்படும்நிலையில் இருந்தது என்பது ஒருதலை.

இப்பெருங்கிணற்றைத் தோண்டுவீத்தவன் கம்பன் அரையன் என்பான். இவன் ஆலம்பாக்கவிசையநல்லாழானுக்குத் தம்பி என்று இக்கல்வெட்டு உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆலம்பாக்க விசையநல்லாழான் என்பவன் தந்திவர்மன் தந்தையாகிய நந்திவர்மப்பல்லவமல்லனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் அவனுக்கு அமைச்சனாக விளங்கியவன். இச்செய்தி,

* இப்பாடலில் மொழியிறதியில் வரும் ஏகாரத்திற்குப் பிறகு யகரமெய் வந்திருத்தல் காண்க. இவ்வனமே கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதால் இஃது ஆராய்தற்குரியதொன்றாகும்.

அவ்வேந்தனது ஆட்சியின் 62ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 772ல் வெளியிடப் பெற்ற பட்டத்தான்மங்கலச் செப்பேடுகளால் * அறியப்படுகின்றது. பெருங்கிணறுதோண்டிவித்த கம்பன் அரையனும், தன் தமையனைப்போல வே பல்லவவேந்தர்களது ஆட்சியில் உயர்நிலையில் இருந்தவனாதல்வேண்டும். அரையன் என்பது அரசனால் வழங்கப்பெற்ற பட்டமாகும். கம்பன் என்பது இத்தலைவனது இயற்பெயர். எனவே, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் கம்பன் என்பது இயற்பெயராக வழங்கிவந்தமை உணரற்பாலது உடன்பிறப்பினராய்நிலவிய இவ் இருதலைவர்களும் ஆலம்பாக்கம் என்னும் ஊரில் பிறந்து, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பல்லவவேந்தர்களின் அரசாங்கத்தில் உயர்நிலையில் அமர்ந்து பெருவாழ்வு எய்தியவர்கள் என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் வெளியாகின்றது. இவற்றுள், சில செய்திகளை முதற் கல்வெட்டிலும் காணலாம்.

இனி, ஆலம்பாக்கம் என்பது திருச்சிராப்பள்ளியில்லாவில் லால்குடி என்று இக்காலில் வழங்கும் திருத்தவந்தறையிலிருந்து அரியலூருக்குச் செல்லும் பெருவாழியில் 12-ஆவது மைலில் உள்ளது. இது, பல்லவர்களது ஆட்சிக்காலங்களில் நந்தீவர்மமங்கலம் என்னும் பெயரெய்தியிருந்தது; சோழமன்னர்களது ஆட்சிக்காலங்களில் மதுராந்தகச்சூரவேதிமங்கலம் என்று வழங்கிவந்தது; சோழமன்னடலத்தில் அக்காலத்திலிருந்த வளநாடுகளுள் ஒன்றாகிய இராசேந்திரசிங்கவளநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்றாகிய பொய்கைநாட்டிலிருந்த ஊர்களுள் ஒன்று. திருவெள்ளாறையிலுள்ள மாற்பிடுகுபெருங்கிணறுறையே போல இவ்வாலம்பாக்கத்திலும் மாற்பிடுகு ஏரி என்னும் ஏரி ஒன்றிருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களாற் புலப்படுகின்றது. இருவேற ஊர்களில் ஒரு பெருங்கிணறும் ஓர் ஏரியும் மாற்பிடுகு என்னும் பெயரால், வழங்கப்பெற்றவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும். இதனைக் கூர்ந்தகோக்குமிடத்து, திருவெள்ளாறையில் பெருங்கிணறுதோண்டிவித்த கம்பன் அரையன் என்பவனே தன் ஊராகிய ஆலம்பாக்கத்திலும் மாற்பிடுகு ஏரியை வெட்டுவித்திருத்தல் கூடும் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. ஒருகால் இவன் தமையன் ஆலம்பாக்க விகசையகல்லாழான் என்பவன் அவ்வேரினை அமைத்திருப்பினும் இருக்கலாம். ஆலம்பாக்கத்திற்குத் தந்தீவர்மமங்கலம் என்னும் பெயரொன்று அக்காலத்தில் வழங்கிவந்தமையை துணுகியாராயுங்கால், இவ்வூர், பல்லவவேந்தருகிய தந்தீவர்மனால், உடன்பிறப்பினராய இவ்விருதலைவர்க்கும் முற்றுட்டாக அளிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது.

இனி, திருவெள்ளறையில் தோண்டிவிக்கப்பெற்ற கிணற்றின்பெயர் ஆராயற்பாலதாம். முதற்கல்வெட்டு, 'இதன் பெயர் மாற்பிடுகு பெருக்கிணறென்பது' என்று கூறுவதால், நாகரிகம் மிகுந்துள்ளதாகக்கருதப்படும் இந்நாளில் ஆற்றின்பாலங்களுக்கும் பிற கட்டிடங்களுக்கும் அரசர்கள், வள்ளல்கள், அறிஞர், பெரியோர் முதலியோர்களுடைய பெயர்களை இட்டு வழங்குவதுபோல அந்நாளிலும் வழங்கிவந்தனர் என்பது நன்கறியக்கிடக்கின்றது. மாற்பிடுகு என்பது பல்லவர்கட்கு முற்காலத்தில் வழங்கிய ஒரு சிறந்த பட்டமாகும். மால்பிடுகு என்னும் இத்தொடரின் பொருள் பேரிடி என்பதேயாம். இப்பட்டத்தையும் விடேல்விடுகு, பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு என்னும் பட்டங்களையும் உடைய சில முத்தரையர்களின் கல்வெட்டுக்கள், செந்தலை திருச்செந்துறை திருமெய்யம் என்னும் ஊர்களில் உள்ளன. அன்றோர், பல்லவவேந்தர்கட்குத் திறைசெலுத்திக்கொண்டிருந்த குறுநிலமன்னர் ஆவர். எனவே, இப்பட்டங்கள் பல்லவர்களால் அவர்கட்கு வழங்கப்பட்டிருந்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

செங்கற்பட்டுஜில்லா வல்லக் குகைக்கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, பல்லவவேந்தனாகிய முதல் மகேந்திரவர்மன் என்பான் பகாப்பிடுகுஎன்னும் பட்டமுடையவனாயிருந்தான் என்றுணர்த்துகின்றது. இவன் வழித்தோன்றல்களுள் ஒருவனாகிய முதல் பரமேசுவரவர்மன் பெரும்பிடுகு என்னும் பட்டத்துடன் விளங்கினுனென்று கூரத்துச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன (S. I. I. Vol. I. page 154). தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் என்பவன் விடேல்விடுகு என்னும் பட்டமுடையவன் என்பது நந்திக்கலம்பகத்தால் அறியப்படுகின்றது. இவன் தந்தையாகிய தந்திவர்மன் என்னும் பல்லவவேந்தனே மாற்பிடுகு என்னும் பட்டத்துடன் நிலவியவன்.

எனவே, கி. பி. 780ஆம் ஆண்டில் திருவெள்ளறையில் கம்பன் அரையன் என்னும் தலைவனால் அமைக்கப்பெற்ற பெருங்கிணறு கி. பி. 775 முதல் 826 முடிய அரசாண்ட பல்லவவேந்தனாகிய தந்திவர்மனது பட்டப்பெயரால் மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு என்று பெயரிடப்பெற்று அந்நாளில் விளங்கியது என்பது நன்கு துணியப்படும்.

மண்ணின் மேல் வான்புகழ் நட்நாளும் மாசில்சீர்ப்
பெண்ணுட பெருந்தகையாட் பெற்றானும்—உண்ணுநீர்க்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டாளும் இம்மூவர்
சாவா வுடம்பெய் தினார்.

கவிதையும் கற்பனையும் *

ஸ்ரீ. பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B.A., B.L.

நாம் ஓர் அழகிய பூந்தோட்டத்திலே உலாவச் செல்லுகிறோம். அங்கே மரகதம்போன்ற பசுமைநிறம்பொருந்திய மென்மையான இலைகளின் ஊடே தூய வெண்ணிறம் உடையதாயும், அழகும் மணமும் நிரம்பியதாயும், சற்றே தலைகவிழ்ந்ததுபோல் தோன்றுவதாயும் உள்ள மலரைக் காண்கிறோம். 'இது என்ன பூ?' என்று அங்குள்ள தோட்டக்காரனைக் கேட்கிறோம். அவன் 'இது நில-அல்லிப் பூ' என்கிறான். நமது பக்கத்திலுள்ள சர்ஸ்திரநிபுணர் 'இது, லிஸியேவ்' என்னும் வாக்கத்தைச் சேர்ந்தது. மேலைநாடுகளிலே இதை லிஸி என்று சொல்லுவார்கள்' என்கிறார். அப்போது ஓர் ஆங்கிலக் கவி 'அல்லிமலராளே! அழகுத்தேவதையே' என்று பாராட்டியதும், மற்றொரு கவி 'ஒள்ளொளிதான் செடியுருவாய் உவந்தளித்த ஒண் பூவே' என்று வியந்துபாடியதும் நமது நினைவுக்கு வருகின்றன. இக் கவிகளின் வாக்கினால் அச்சிறிய பூவின் அளப்பரிய விற்கையும் அழகும் உயர்வும் நமக்கு ஓரளவு புலப்படுகின்றன.

இரவில் நாம் விளக்கருகே படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்கிருந்தோ ஒரு விட்டில் ஒடிவந்து அவ்விளக்கைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறப்பதை நாம் பலமுறை பார்த்திருக்கிறோம். இருள் செறிந்த இரவிலே, புஷ்பங்கள் மலர்ந்தகமழும்வேளையிலே, மெல்லென வீசும் காற்றில் அலைவுறும் சிறு விளக்கின் ஜ்வாலையானது அலைமோதும் கடலிடையே அழிவுறாதுநிற்கும் சிறு தீவைப் போலக் கவியின்கண்களுக்குத் தோன்றுகிறது. காற்றில் அசையும் ஜ்வலை இருட்டில் ஒளித்திருக்கும் விட்டிலை 'வா, வா' என்று அழைப்பதுபோல் அவருக்குத் தோற்றம் அளிக்கிறது. அழகிய பட்டாடை அணிந்து, இளமையும் வனப்பும் மிகுந்து, துயில்

* இது, சென்னை அகில இந்திய ரேடியோநிலையத்திலிருந்து 17-1-46. அன்று இரவு 7-15 மணிக்கு ஒலிபரப்பப்பட்டது; அந்நிலையத்தாரதுமதிபெற்று வெளியிடப்பட்டது.

விழித்தெழும் மங்கையைப்போல் விட்டில் அவருக்குக் காட்சி யளிக்கிறது. மோகனவலைவீசும் அழகிய கண்களை மலர விழித்துப் பனியினும் மென்மையான தன்னுடைய இறகுகளின்மீது மெல்லென மிதந்த, மனம் மயங்கி, மதிமயங்கித் தன் காதலனும் ஒளிச்சுடரை ஆசையோடு அது காணவருவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆகவே, புறக்கண்ணினால் நோக்கும் சாமானியன் ஒருவனுக்குப் பூவும் விட்டிற் பூச்சியும் வெறும் பூவும் விட்டிலுமாகவே தோன்றுவதைப் போலக் கவியின் கண்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை. ஏனெனில், கவி நோக்குவது குறுகியநோக்குடைய தன்னுடைய புறக்கண்களாலன்று. அனுபவத்தாலும் கல்வி-கேள்விகளாலும் பக்குவமடைந்த விசாலமான தனது மனக்கண்ணினாலே அவன் யாவற்றையும் தெளிவாகப் பார்க்கிறான். தான் கண்டவற்றைக் கண்டவாறே நன்கு வெளியிடுகிறான். இவ்வாறு கவியின் உள்ளம் கண்ட காட்சியினின்று வெளிவரும் கவிதையின் வடிவத்தைத்தான் கவியின் கற்பனை என்றும், கவியின் மனோபாவனை என்றும் நாம் கூறுகிறோம். மனோபாவனை என்னும் அகக்கண்ணுற் காணும் திறமை கவிகள் எனப்படும் தனிப்பிறவிகளுக்கும்ட்டுமே உரியதன்று. உண்மையில் நாம் அனைவரும் இந்தத் திறமையை ஓரளவு பெற்றிருக்கிறோம். இரவிலே உறங்கும்போது நமது கண் மூடியிருக்கும்வேளையிலும், நாம் கனவிலே பல்வேறு காட்சிகளைக் காண்பதும், பகலிலே நமது கண் திறந்திருக்கும்வேளையிலும், நமது அருகேயுள்ளவையொன்றையும் காணாது இல்லாதவற்றையே பகற்கனவிலே காண்பதும் இந்த அகக்கண்ணின் திறமையாலே தான். பித்தர்களிடத்தும் குழந்தைகளிடத்தும் பக்தர்களிடத்தும் இந்தத் திறமை மிகுந்து காணப்படுகிறது. ஆனால் சிறந்த கவிகளிடத்தே இது நன்றாகப் பக்குவமடைந்து, மேன்மையான முறையிலே மிகுந்து காணப்படுகிறது.

உண்மை, அழகு, சக்தி என்னும் இம்மூன்றையும் வெளியிடுவதில் ஓர் அளப்பரிய புற்றும் சுடுபாடுமே கவிதையாக வெளிவருகின்றன. இத்தகைய தீவிரமான உணர்ச்சியை வெறி என்று கூடச் சொல்லலாம். உண்மைக்கவி, தான் சிந்திக்கும்விஷயங்களிலே

சிறந்த மனோபாவனையின் துணையையும் சித்திரக் கற்பனைகளின் உதவியையும் மேற்கொண்டு அவற்றையெல்லாம் பல்வேறு வடிவங்களை ஏற்கச் செய்வான்; உவமைமுதலியவற்றால் அவற்றை வேண்டியவாறு விளக்கமுயலுவான். தன்னுடைய கருத்துக் கேற்ற இனிய ஒலிகளையுடைய அழகிய சொற்களின்மூலம் கவிதையை இயற்றுவான்; நுண்ணிய சித்திரவேலைப்பாடுகளால் அழகுக்கு அழகுசெய்வான்; தன் முழு ஆற்றலோடும் மிகவும் ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகளை நாடுவான்; அவற்றுக்கு அடிமையாகி, அவற்றுக்குத் தன்னை முழுதும் பறிகொடுப்பான்; அவ்வாறு அவற்றுக்கு முழுமையும் வசமானாலன்றி அவற்றை வெளியிடும் சிறமை அவனுக்கு உண்டாகாது. உண்மையிலே அவனுக்குத் தீவிரமான பற்று இருந்தாலன்றி அவன் பெறும் உணர்ச்சிகள் யாவும் போலியுணர்ச்சிகளாகவோ அல்லது குறைபாடுள்ள உணர்ச்சிகளாகவோதான் இருக்கும். இவ்வாறு அவ்வுணர்ச்சிகளால் பரவசமான கவி, பரவசநிலையில் இயற்றும் கவிதை கேட்போரையும் படிப்போரையும் பரவசமாக்குந்திறமைபெற்று விளங்கும். இன்னும் ஒன்று. கவிக்கு அழகின்மீதும் அளவிலாப் பற்று வேண்டும். அனைவரையும் மகிழ்வித்து, மனத்துக்கு உயர்வளித்து, அதைச் செம்மைப்படுத்துவதும் கவிதையின் லக்ஷியமாகும். எவனிடத்தே கருத்தின் உயர்வும், உணர்ச்சியின் வேகமும், சொல்லின் சிறமையும், மனோபாவனையின் சக்தியும், செயல் குணம் தொடர்ச்சி ஆகியவற்றை நன்கு அறியவல்ல ஆற்றலும் மிகுந்த அளவில் உயர்ந்த முறையில் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றனவோ அவனே உண்மைக் கவியாவான். அவன் இயற்றுவதே கவிதையாகும். இதையே கவி தேசிகவியாய் கம்பிள்ளை,

‘உள்ளத் துள்ளது கவிதை—இன்பம்

உருவெடுப்பது கவிதை:

தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்—உண்மை

தெரிந்துரைப்பது கவிதை’

கவிதையின் அமிசங்கள் யாவற்றினும் மிக முக்கியமான அமிசம் கற்பனையேயாகும். அதுவே கவிதையின் ஜீவநாடி. கவி இயற்றும் கவிதாமாளிகையின் பொற்சிகரமும் அதுவே. பிற சிறப்புக்கள் யாவும் பெற்றிருப்பினும், பிற அணிகள் யாவும் பொருந்தியிருப்பினும் மனோபாவனை ஒன்றமட்டும் இல்லாவிடில் கவிதை உயிரற்ற பொம்மையாகவே இருக்கும்; உயிர் பெற்று இயங்கி நிலைநிற்காது; மோகன-வலை வீசி நம்மை மகிழ்விக்காது.

கற்பனை என்பது ஒருதன்மையானதன்று; ஒரேவகையுள்ளதன்று. அதிலே பல படிகளையும் வகைகளையும் காணலாம். அவற்றைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவோம். முதலாவதாக, நாள்தோறும் நிகழக்கூடிய சாமானிய நிகழ்ச்சியொன்றை அகக்கண்ணினால் கண்டு வெளியிடுவது. உதாரணமாக, வீரர் வானையேந்திநிற்கும் காட்சியைக் குறிப்பிடலாம். இராமனுக்கு மணமுடித்தற்பொருட்டு ஜனகன் அழைப்புக்கிணங்கத் தசரதன்முதலியோர் மிதிலைக்குப் புறப்பட்டுச்செல்லும் காட்சியை வருணிக்குமிடத்திலே அவர்களுடைய பரிவாரங்களை 'வில்லினர் வாளினர் வெறித்த குஞ்சியர்' என்று கம்பன் கூறுவது இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இரண்டாவதாக, தினந்தோறும் நிகழக்கூடிய தன்றாயினும், எப்பொழுதாவது உண்மையில் நிகழ்ந்துள்ள காட்சியொன்றை அகக்கண்ணால் கண்டு வருணிப்பது. 'எதிரிகள் தோற்றோடும்படி பொருத வீரம் அமைந்தவனையும், கோபங்கொள்ளும் யானைப் படையையுடையவனையும், தர்மசீலனையும் உள்ள தொண்டைநாட்டு மன்னன், தில்லையம்பலத்திலே நடமாடும் தெளிந்த தேன்போன்ற, தெய்வத்துக்கு ஆயிரம்நாழிரெய்யைக்கொண்டு அபிஷேகம்செய்வித்தான்' என்னும் நிகழ்ச்சியைக்கூறும்,

ஆடும் தெளிதேனை ஆயிரம் நாழிரெய்யால்
ஆடும் படிகண்டான் அன்றினர்கள்—ஓடும்
திறங்கண்ட தாளன் சினக்களிற்றான் ஞாலம்
அறங்கண்ட தொண்டையர்கோன் ஆங்கு'

என்னும் பாட்டை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

முன்றாவதாக, சரித்திரத்தை ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் உள்ள கதைகளிலே கதாநாயகனின் குணங்களை விளக்கும்பொருட்டும், கதைப்போக்குச் செவ்வனே நடந்தேறும்பொருட்டும், இயற்கையில் நடக்கக்கூடியவாறு நிகழ்ச்சிகளைக் கற்பித்துக்கூறுவது. அரிச்சந்திரன்கதையில் லோகிதாசன் பாம்புகடித்திறத்தலையும் சந்திரமதி புலம்பலையும் இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

‘பாலியேன் மகனே யென்பள்; பதைப்பன் மென்முகத்தில் மோகித் தாலியே விழுவள்; நின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வள்; காலியம் கண்ணீர் பாயக் கதறுவள்; பதறி யேங்கி ஆவியைத் தேடித் தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தாள்.’

‘பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து பசியால் அலைந்தும் உலவா அனியாய வெங்கண் அரவால் இறந்த அதிபாவம்’ என்கொல் அறியேன் தனியே கிடந்து விடனோய் செறிந்து தரையீ துருண்ட மகனே இனியாரை நம்பி உயிர்வாழ்வம் எந்தன் இறையோனும் யானும் அவமே? என்னும் அரிச்சந்திரபுராணச் செய்யுட்கள் இங்கு நோக்கத்தகும்.

நான்காவது, இயற்கையில் காணப்படாத பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் மனத்தாற்கற்பித்து, அகக்கண்ணுற் கண்டு வெளியிடல். புராணகதைகளிற் காணும் தேவாசுரர்கள், கவந்தன், விராதன், இராவணன், சும்பகர்ணன் முதலிய அரக்கர்கள், தாடகை, சூர்ப்பணகை முதலிய அரக்கிகள், காளிகள், பேய்கள் முதலியோர்களையும் இவர்களின் அசாதாரணச் செய்கைகளையும் இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

‘பூதம் அத்தனையும் ஓர்வடிவு கொண்டு புதிதென் றோத வொத்த உருவத்தன் உருமொத்த குரலன் காதலித் தய னளித்த கடையிட்ட கணிதப் பாத லக்க மதவெற்பிடை படைத்த வலியன்’

என்று விராதனை வருணித்திருப்பதும்,

‘விண்ணினை இடறும் மோலி; விசும்பினை நிறைக்கும் மேனி; கண்ணெனு மவையிரண்டும் கடல்களிற் பெரிய வாகும்’

என்றும்,

‘ஆறுநூறு சகடத் தடிசிலும்
நூறநூறு குடங்களும் நுங்கினன்
ஏறகின்ற பசியை எழுப்பினன்
சீறகின்ற முகத்திரு செங்கணன்’

என்றும் கும்பகர்ணனை வருணித்திருப்பதும்,

‘பல்கக்கராளம் ஒக்கும் பசும்புல்மேல் படரும் மெல்கா
யின் ஒக்கும்; செம்பொன் மேனி வெள்ளியின் விளங்கும் புள்ளி’
என்று மாயமானை வருணித்திருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தகும்.

ஐந்தாவதாக, கவி கூறவந்த ஒரு கற்பனையை விளக்கும் பொருட்டு மற்றொரு கற்பனையையும் உடன்கேர்த்து விளக்கச் செய்வது. உதாரணமாக, கறத்த உடலும் செம்பட்டைமயிரும் உடைய தாடகையின் வருகை,

‘மைவரை நெருப்பெரிய வந்ததென வந்தான்’

என்று கூறப்படுவதையும், அங்கதன் இராவணனிடம் தூதுசெல்லும்போது அவனது பலத்தையும் வேகத்தையும் குறிப்பிட,

‘பார்மிசை வணங்கிச் சீயம் விண்மிசைப் படர்வதே போல்
வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த அம்பென விசையிற் போணன்’

என்று வருணிக்கப்படுவதையும் கூறலாம். இவ்வாறே வாய்வை தாரம் எடுத்த திருமால் ஒங்கி உயர்ந்ததை விளக்கும்பொருட்டு ஓர் உவமையைக் கையாண்டு,

‘ஆலமர் வித்தின் அருக்குறள் ஆணன்’

என்று கூறும். இடமும், சூர்ப்பணகையினால் அரக்கர்க்குலத்துக்கே கேடு வரப்போகிறது என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தும்பொருட்டு அவளை வருணிக்கும்போது,

‘நீலமா மணிநிற நிருதர் வேந்தனை

மூலகா சம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினன்’

என்று கூறும் இடமும் ஆவன.

ஆறுவதாக, கவி சித்திரிக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியின் தன்மையால் அய்விடத்தே நிகழும் பிற நிகழ்ச்சிகள் யாவும் தம் இயற்கையினின்ற வேறபட்டு அந்நிகழ்ச்சியை நன்றாகத் துலக்கச் செய்வது.

சீதையைக் கவர எண்ணி, மாயத்துறவிவேடம் பூண்டுவந்த இராவணன் பர்ணசாலையின் உட்புறத்தே சீதையளிக்க ஆசனத்திலே வீற்றிருந்தபொழுது.

‘கடுங்கின மலைகளும், மரனும்; நா அலிங்
தடங்கின பறவையும்; விலங்கும் அஞ்சின;
படங்குறைத் தொதுங்கின பாம்பும்; பாதகக்
கடுந்தொழி லரக்களைக் காணுங் கண்ணினே?’

என்று கூறுவதை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

ஏழாவதாக, ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தை விவரமாக விளக்க வேண்டிய இடத்தில் அவ்வாறு கூறாமல், குறிப்பால் மிக நன்றாய் உணர்த்துவது. மனோபாவனையின் சாதாரியம் கிரம்பியிருந்தாலன்றி அவ்வாறு செய்ய இயலாது. அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்ணுற்றுத் திரும்பிய அனுமன் இராமனிடம் அவள் நிலையைக் கூறுவதை வருணிக்கும் கவி,

‘விற்பெருந் தடந்தோள் வீர, வீங்குரீர் இலங்கை வெற்பில்
நற்பெருந் தவத்தளாய நங்கையைக் கண்டேனல்லேன்
இற்பிறப் பென்பதொன்றும், இரும்பொறை என்பதொன்றும்
கற்பெனும் பெபரதொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்.

என்று கூறுவதை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

இவ்வாறு பலவகைக் கற்பனைகளால் அமைந்த சிறந்த கவிதையைப் படிக்கும் நாமும், கற்பனைத்திறம் பெற்றிருந்தாலன்றிக் கவிதையை அனுபவிக்கமுடியாது. கவந்தனுடைய வயிற்றிலே அவனுடைய வாய் எப்படி அமைந்திருக்கமுடியும்? இராவணனுடைய உடலிலே பத்துத்தலைகள் எவ்வாறு பொருந்தும்? கஜக்கோலின்படி அனுமனுடைய உயரம் என்ன? என்றெல்லாம் நாம் ஆராயக்கொடங்குவோமாயின் கவிதாதெய்வம் மாயமாய்ப் பறந்தோடிவிடும். கவியின் பண்பட்ட மனத்தோடும் அவனுடைய பக்குவமான உணர்ச்சிகளோடும் ஒத்தி, நாம் அவனது கவிதையைப் படிக்கவேண்டும். கவியினது உடலுக்குள்ளே புதுந்து கொண்ட மற்றோர் ஆனியாய் நாம் ஆனலன்றிக் கவிதையின் சுவையை நாம் ஒருநாளும் உணரப்போவதில்லை. கவியும் நாமும் முழுதும் ஒன்றுபட்டால், சிறந்த கவிதை நம்மைப் பாவசமாக்கி என்றென்றும் மகிழ்வித்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

கம்பராமாயண த்துள் ஒருபாசுரவுரை

ஸ்ரீ. N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமிஐயங்காரவர்கள் B, A, B. L., மதுரை.

நாடிய பொருள் கைகூடும் ஞானமும் புகழும் உண்டாம்
வீடியல் வழியதாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கும்
நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட் டழிய வாகை
நூடிய சிலையிராமன் தோள்வலி கூறுவோர்க்கே”

நீடிய அரக்கர்சேனை நீறுபட்டழிய வாகைகுடியசிலை(சையுடைய)
இராமன் (தோள்வலி) வீடியல்வழியதாக்கும் வேரியங்கமலைநோக்கும்
தோள்வலி, கூறுவார்க்கு, நாடியபொருள் கைகூடும்; ஞானமும் புகழும்
உண்டாம்: என்பது கொண்டுசூட்டு.

தன் வீரத்தை வில்வலியால் இராமன் உலகுக்கு உணர்த்தினான். அவ்
வில் அசுர ராசுஷஸர்களை அறவே பொசுக்கியொழித்து வெற்றிமாலை சூடியது.
அதைத் தாங்கிநிற்கும் தோளோவென்றால் எல்லாவுயிர்களுக்கும் மோசு
மடையும் வழிகாட்டி, அந்த மோசுமடைதலைப் புருஷகாரத்தால் ஸாதித்
துத்தரும் பெரியபிராட்டி தன்னுடைய விடுதலை அதனால் ஏற்படவேண்டு
மென்று அதன் வலியையே நோக்கி (எதிர்பார்த்துக்கொண்டு) அசோக
வனத்துத் தவங்கிடத்தற்கு லக்ஷ்யமாயிருந்த தோள்.

வாகைகுடியவில்லினையணிந்ததும் வேரியங்கமலை நோக்குவதுமான
தோள் எனிலும் ஆம்.

தோளைச் சீதைநோக்க, அதில் அணிந்தவில் அசுர ராசுஷஸர்களை
வென்று வாகைகூடுகிறது; வீரலக்ஷ்மியும் விஜயலக்ஷ்மியும் இவளே யாதலின்.

இங்கே பொருள் என்றது நற்பொருளை; ‘நற்பொருள் காண்மின்’ என்
பது நோக்குக, நாடிய என்பது வேதசாத்திரங்களாற் பலபடியாய்
ஆராய்ந்து தெரிந்த என்றபடி; ‘நாடிகான் வந்துன் திருவடியடைத்தேன்’
‘நாடிநாடி நாசிக்கா என்று’ என்பன நோக்கத்தகும். கை செயலுமாம்.
இங்கு, பொருளும் கையும் (செயலும்) என்பதனுள் உம்மை தொக்கது.
ஞானம் - உடலினுள் உயிர்ப்பற்றியெழுவது. புகழ் - உடலின் வெளியே
உலகத்தைப்பற்றிப் பரவுவது; ஞானம் என்று அதனால் விளையும் மறுமைப்
பயனும், புகழ் என்று அதனால் விளையும் இம்மைப்பயனும் சுட்டப்பட்டன.
இயலுதல் - தானாக வந்து கிட்டுதல். இராமன் தோள்வலி கூறுதல் காரணம்;
அது நிகழவே அதன் பயன்கள் தாமாகவந்தடைவனவாம் என்றவாறு.

பொருட்புடைபெயர்ச்சி

[திரு. சி. கணேசையாவர்கள், யாழ்ப்பாணம்.]

சேனாவரையர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்து வினையியல் ௩-ஆம் சூத்திரவுரையும், தொழிலாவது 'பொருளினது புடைபெயர்ச்சி யாதலின்' என்று கூறினர். அவர்கூறிய அப் 'பொருளினதுபுடைபெயர்ச்சி' என்பதைக் குறித்ததே எமது ஆராய்ச்சியாகும்.

பொருளினதுபுடைபெயர்ச்சி என்றது பொருளினது நிலைபெயர்தலை. நிலைபெயர்தலாவது ஒருபொருள் தான் முன்னிருந்த நிலையிற் பெயர்ந்து அசைவுபெறுதல். எனவே அசைவுபெறுவது பொருளாகும். மற்றும் கருவிகளோவெனின், அவைகள் அப் பொருளின்செயலின்றி அசையாவென்க. இதனை, வேற்றுமை மயக்கியலில் வரும்,

“வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலம் கருவி யென்றா
வின்னதம் திதபய னாக வென்று
மன்ன மரபி விரண்டொடுத் தொகைது
யாயெட் டென்ப தொழின் முதலிலையே”

என்னுஞ்சூத்திரத்திற்கு உரைகூறிய நச்சினூர்க்கினியர், “வினையே-வினைப்பெயரையும் வினைச்சொல்லையும் தோற்றுவிக்கும் உண், தின், செல், கொள், வனை என்பன முதலாகிய வினையும், செய்வது = அவ்வினையைச்செய்யும் வினைமுதலும், செயப்படுபொருளே = அவ்வினைமுத லதனைச்செய்ய அத்தொழிலையும் பொருளும், நிலனே = அத்தொழிலைச்செய்கின்ற இடமும், காலம் = அத்தொழிலைச்செய்கின்ற காலமும், கருவி = அவ்வினைமுதல் தொழிலைச்செய்யுங்காலத்து அதற்குத் துணையாம் கருவிகளும்” என்று விளக்கவுரைத்தமையானும் உணர்க. இங்கே உண், தின் முதலிய வினைக ளென்றது முதலிலைகளையன்று; அம்முதலிலைகளாலுணர்த்தப் படும் சிறப்புத்தொழில்களையென்க. அத்தொழில்களும் வினை நிகழ்தற்கோர் காரணமாம். என்னை? உண்டான் என்புழி உண்டிலக்கருதியே வினைமுதலாகிய கருத்தா அத்தொழிலைச்செய்தலின், எனவே உண்டற்றொழில் வினைமுதலாற்செய்யப்படுதலின்

அத்தொழிலுள் செயப்படுபொருள்நீர்மைத்தாய்ச் செய்தற்குக் காரணமாயிற்று என்றபடி. செய்தல் பொதுத்தொழிலும் உண்டல் சிறப்புத்தொழிலுமென்க. எங்ஙனமெனின்? ஒருவன் உண்டலைக்குறித்துச் சோற்றைக் கையான் அள்ளி வாயிலிட்டு வாயையசைத்து உண்டலைச்செய்தவிடத்து அத்தொழில் உண்டலென்று பெயர்பெறுகின்றது. அது வனைதலென்று பெயர்பெறாது. வனைதலைக்குறித்து மண்கூட்டுகை திரிகைசுழற்றுக்கை முதலிய தொழிலைச்செய்தவிடத்து அத்தொழில் வனைதலென்று பெயர்பெறுகின்றது; அத்தொழில் உண்டலென்று பெயர்பெறாது; இங்ஙனமே உண்டல் முதலிய தொழில்கள் பொதுத்தொழிலான செய்தற்றொழிலின் வேறுபட்டுப் பற்பலபெயர்பெற்றுச் சிறப்புத்தொழிலாதலின் என்க, எனவே செய்தற்றொழிலொன்றே செய்கை வேறுபாட்டாற் பற்பல தொழிலாகின்றது என்பது பெறப்படும். இதனை, சேனாவரையரும் வினையியல் உரு-ஆம் சூத்திரவுரையுள், 'எல்லாத்தொழிலும் செய்தல்வேறுபாடாகலின், பொதுவாகியசெய்தல் எல்லாத்தொழிலையும் அகப்படுத்துநிற்கும். அதனை அவற்றான் அவை தழுவப்படுமென்க. அவை பொதுவுள் சிறப்புமல்லவேல் என்செய்யாநின்றனென்று வினையவழி உண்ணாநின்றனென்று செப்புதல் இயையாதாம்' என விளங்கவுரைத்தமையான் அறிக.

இனி, பொருளின்புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிலின் நிகழ்ச்சியை உணர்த்துஞ்சொல்லே வினைச்சொல்லெனப்படும். இதுபற்றியே சேனாவரையரும் மேற்காட்டிய "வினையே செய்வது" என்னும் சூத்திரவுரையுள், 'வினைந்தானென்றவழி வினைதற்றொழிலும், வினைந்த கருத்தாவும், வினையப்பட்ட குடமும், வினைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழில் நிகழும் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரிமுதலாயினவும், வினையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வினைத்தனையை பயனும் ஆகிய எட்டும்பற்றி அத்தொழில் நிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க' என்றார்.

சிவஞானமுனிவரும் தொல் - முதற்கூத்திரவிருத்தியுரையுள், பொருட்புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிற்பண்பின்காரியத்தையுணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல் என்று கூறுதலும் காண்க. தொழில் என்றது நட உண்கின் என்பன முதலிய முதனிலைத்தொழிற்பெயர்களாலுணர்த்தப்படுந்தொழில்களை, புடைபெயர்ச்சியாகிய என்பது

தொழிலை விசேடித்துநின்றது. அத்தொழில்களைப் பண்பென்றது அவை பொருளின் குணமாதலின். காரியமென்றது அத்தொழில்களின் நிகழ்ச்சியை. இங்ஙனமன்றிப் பொருட்புடைபெயர்ச்சியாகிய என்பதைக் காரியத்தோடு முடித்தல் அமையாது. என்னை? இவரே பின் 'பொருட்புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடைபெயர்ச்சி' என்று கூறலின். நட உண்டின் முதலிய முதனிலைகள், நடந்தான் உண்டான் தின்றான் என்பன முதலிய வினை நிகழ்ச்சிப்பொருளை உணர்த்திநிற்குஞ்சொற்களை நடத்தலைச்செய்தான் உண்டலைச்செய்தான் தின்றலைச்செய்தானென விரிக்குமிடத்துத் தல்விசுதிபெற்று நடத்தல், உண்டல், தின்றல் என அந்நடத்தல் முதலிய வினைமுதலின் தொழில்களுக்குப் பெயராய் அவ்வத்தொழில்களை உணர்த்திநிற்குமென்க. இனி, சாத்தன் நடத்தல் நன்று என்றவிடத்து நடத்தலென்பது சாத்தனது புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிலைமாதிரிமுணர்த்திப் பெயராய்நிற்குமெயொழிய ஆண்டுத் தொழில்நிகழ்ச்சியை உணர்த்தினில்லாதென்க. தொழில்நிகழ்ச்சியைக் காலத்தோடுகூடிய செய்என்னும் வாசகமே உணர்த்தும் என்க. இதுவே நச்சினூர்க்கினியர்கருத்துமாம். தொழில்நிகழ்ந்தவிடத்திலேதான் நடமுதலிய முதனிலைகள் தல்விசுதியோடுகூடி வினைமுதலின் புடைபெயர்ச்சியையுணர்த்தும். தொழில்நிகழாவிடத்து அவைகள் அப்பொருளின் தொழிற்பண்பையுணர்த்துஞ் சொற்களாயமையும் என்க.

இனி, சிவஞானமுனிவர் மற்றோரிடத்துப் 'பொருட்புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்பண்பின்புடைபெயர்ச்சி' என்று கூறியது பொருந்தாது. என்னை? பொருளின்புடைபெயர்தற்குணமே பொருளின் தொழிற்பண்பாதலின். இன்னும் அவர் 'புடைபெயர்ச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்' என்றதும் பொருந்தாது. என்னை? பொருட்புடைபெயர்ச்சியே வினையும் அதன் நிகழ்ச்சியே வினைநிகழ்ச்சியுமாதலின். வினையென்றது ஈண்டுச்சிறப்புத்தொழிலை. சிறப்புத்தொழில்களெல்லாம் செய்தலின் வேறானவையென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. புடைபெயர்ச்சிவேறு, வினைநிகழ்ச்சிவேறு என்பதை ஈண்டு ஓர் உதாரணங்காட்டி விளக்குதும். விளக்குங்கால் சாத்தன் நடந்தான் என்புழிச் சாத்தனதுபுடைபெயர்ச்சியே (நிலைபெயர்தலே) நடத்தலாகிய தொழிலாதலின் அப்புடைபெயர்ச்சி வினைநிகழ்ச்சியின் வேறென்பதும்,

அந்நடத்தற்றொழில் சாத்தனாற்செய்யப்பட்டுநிகழ்தலின் அத் தொழில்நிகழ்ச்சி வேறென்பதும் அறியப்படுதலின் புடைபெயர்ச்சியும் வினைநிகழ்ச்சியும் வேறாதல் காண்க. எத்தொழிலை ஒருவன் செய்யினும் அத்தொழில்களெல்லாம் அவனாற்செய்யப்பட்டுநிகழ்க்கால் தொழிற்கு நிகழ்ச்சியும் செய்வோனுக்குப் புடைபெயர்ச்சியும் உளதாதல் கண்கூடாதலின், தொழிற்கு (வினைக்கு)ப் புடைபெயர்ச்சியென்பது எவ்வாறுபொருந்தும்? ஓராற்றாணும்பொருந்தாதென்பது வெளிப்படை.

அற்றேல், கடவுளிருக்கிறார், மலைநிற்கும், வான்பெரிது என்பன போலும் வினைகளிலே அவற்றின் சுருத்தாப்பொருள்களாகிய கடவுள், மலை, வான் என்பனவற்றிற்குப் புடைபெயர்ச்சியின்றே யெனின்? அஃதுண்மையே; ஆயினும் அவைகளெல்லாம் வினைபுடையனபோலச் சொல்லுவான் தன்கருத்தாகக் கூறுவன்வாதலின், அவ்வினைகளெல்லாம் இலக்கணப்போலியாய வழுவமைதிகளாய்,

“வாரா மரபின வரக்கூறுதலும்

என்ன மரபின வெனக்கூறுதலும்

அன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியல்பான்

இன்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்”

என்னுக் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்து, “அன்னவையெல்லாம்” என்பதனாலும்,

“முந்நிலைக் காலமும் தோன்று மியற்கை

யெம்முறைச் சொல்லு நிகழுந் காலத்து

மெய்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்”

என்னும் அந்நூற்குத்திரத்தானும் அமைக்கப்படுமென்க. வினைநிகழ்ச்சியில்லாத எதிர்மறைவினைகளும் வழுவமைதிகளாமென்க. வினையில்லாதவற்றையும் வினையுடையனபோலக்கூறுதல் ஆன்றோர் கொண்டமரபாதலின், அவை வழுவாகாவென்க. பொருளதிகாரத்தும், இவ்வாறு தொல்காப்பியர்கூறுதலை, அவ்வதிகாரத்துப்பொருளியலில்வரும் 2, 3—முதலிய சூத்திரநோக்கியுணர்க. பொருளிற்புடைபெயர்ச்சியே (அசைவே) வினை (தொழில்) என்பது கொடியாடிற்று என்புழிக் கொடியினசைவே ஆடுதலாதலானும் நன்கு தெளியப்படும். இனி, ‘சாத்தன்காணப்பட்டான்’ என்ற விடத்தும், ‘நீர்குளிரும்’, ‘மலைதோன்றும்’ என்றவிடத்தும்பொருட்கள் அசைவின்றெனின்? சாத்தன் காணப்பட்டானென்பது

செய்ப்பாட்டுவினைவாய்பாடாதலின் அதன்கண் செய்வினைக் கசைவுண்டென்பதும், நீர்குளிரும் என்பது இயற்கைப்பொருளை இற்றெனக்கிளந்த வாய்பாடாதலானும், மலைதோன்றுமென்றவழி, மலைக்குத்தோன்றுதலில்லையேனும், செய்மைக்கண்வரும்போது தோன்றாது அண்மைக்கண்வரும்போது தனக்குத்தோன்றுதலின், அதுபற்றிச் சொல்லுவான் தன்கருத்தை மலைமேலேற்றி மலை தோன்றுமெனக்கூறியவாய்பாடாதலானும் அவற்றின்கணெல்லாம் பொருட்கண் அசைவின்றென ஆட்சேபித்தல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதென்க. நீர்குளிரும் என்பதை நீர்குளிர்ந்தது என வாய்பாடுவேறபடுத்திக்கூறியவழி நீர்க்கு அசைவுளதாதல் காண்க. நீர்குளிரும் என்பதை நிகழ்காலவாய்பாடாகக்கொள்ளுகாலும் நீர்க்கு அசைவுண்டென்க.

இனிப் பொருளது புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிலின் நிகழ்ச்சிக்கிடம், அப்பொருளின் அகமும் புறமுகமும், மாக்காய்கனிந்தது என்றவிடத்துக்கனிதலாகிய புடைபெயர்ச்சி நிகழ்தற்கிடம் அதனகமேயாகும். சாத்தன் நடந்தான் என்றவிடத்து நடத்தலாகிய புடைபெயர்ச்சி நிகழ்தற்கிடம், சாத்தனாகிய பொருளின் புறமாகிய நிலமேயாகும். மாக்காய்கனிந்தது என்றவிடத்து அதனகத்துப் புடைபெயர்ச்சியுளதென்பது அது காயாகியநிலையிற் பெயர்ந்து கனியாகிய நிலையை அடைதலானே அறியப்படும். அது காயாகியநிலையிற் பெயர்தலின்றேல் கனிநிலையை அடையாது காயாயே இருக்கும். நிலையிற் பெயர்தலே அதன் புடைபெயர்ச்சியாம் என்க. மாப்பூத்தது, மாக்காய்த்தது என்பனபோல்வனவும் அன்னவாதல் அறிந்துகொள்க. பொருட்கே புடைபெயர்ச்சியென்பதை, தொல். சொல்—அ0-ஆம் சூத்திரத்து உரையுள், சாத்தனதுதொழில் சாத்தனதுசெலவு என்பன வினைக்கிழமை. இவை, மெய்திரிந்தாய தற்கிழமை என்று கூறுமுரையையும் உற்று நோக்கி யுணர்ந்துகொள்க.

இன்னும் நட வா முதலிய முதனிலை புடைபெயர்தலே வினை என்பார்கருத்தும் பொருந்தாமை மேற்கூறியவாற்றான் அறிந்து கொள்க. மேலும், நட வா முதலிய முதனிலைகள் அவ்வத் தொழில்களை (வினைகளை) யுணர்த்துஞ்சொற்களேயாதலும், அவ்வத்தொழில்களெல்லாம் பொருளின் புடைபெயர்ச்சியேயாதலும்,

அவ்வத்தொழிலின் நிகழ்ச்சியே வினைநிகழ்ச்சியாதலும் ஆராய்ந்து உணரப்படுகலின் முதலிலே புடைபெயர்தலே வினையென்பார் கருத்து எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆதலின் வினைகளின் (தொழில் களின்) நிகழ்ச்சியே வினைநிகழ்ச்சியென்பதும்; தொழில்களெல்லாம் பொருளின் புடைபெயர்ச்சியென்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

இன்னும் அப்பொருளினது புடைபெயர்ச்சியை இனிது விளக்குங்கால், செய்தலாகிய பொதுத்தொழிலாலே நடத்தல் முதலிய சிறப்புத்தொழில் செய்யப்பட்டு நிகழ்தலின் அச்சிறப்புத்தொழிலே பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகும். சாத்தன் நடந்தான் (நடத்தலைச் செய்தான்) என்றவிடத்து, சாத்தன்காலைப்பெயர்த்துவைத்தலே அவனது செய்தலாகிய பொதுத்தொழிலென்பதும், அங்ஙனம் காலைப்பெயர்த்துவைக்குங்கால் அவன் நின்றநிலையிற் பெயர்தலே நடத்தல் என்பதும், காலைப்பெயர்த்துவைத்தலாகிய பொதுத்தொழிலாலே அவனது சிறப்புத்தொழிலாகிய நிலையிற் பெயர்தல் (நடத்தல்) நிகழ்தலும் அறியப்படுதலின் பொருட்கே புடைபெயர்ச்சி என்பது தெளிவாதல் காண்க.

இனிச் சேனாவரையரும், நச்சினூர்க்கினியரும் பொருட்குணத்தின் புடைபெயர்ச்சியே வினைநிகழ்ச்சி என்று கருதியிருப்பரேல் அவ்வாறு தாங்களும் விளங்க உரைத்திருப்பார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் கருதவில்லை என்பது, தொல்—சொல்—பெயரியல் ச-ஆம் சூத்திரவுரையுள் 'இவற்றுள்ளும் பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழில்பற்றாது, அப்பொருள்பற்றிவருஞ் சிறப்புடைமையால் பெயரை முற்கறினர்' என்று சேனாவரையரும், 'பொருளும் பொருளினது புடைபெயர்ச்சியுமாகிய முறைமைபற்றிப் பெயரை முற்கறினர்' என்று நச்சினூர்க்கினியரும் கூறிய உரைகளானே தெளிவாக உரைக்கிடத்தலின், 'பொருட்குப் புடைபெயர்ச்சியில்லை; வினைக்கே புடைபெயர்ச்சி' என்பார் கருத்து எவ்வாறு பொருந்தும்? பொருட்கே புடைபெயர்ச்சியென்பதையுணராது வினைக்கே புடைபெயர்ச்சிபென்று சாதிப்பார் உளரேல் அவரை யாம் ஓராற்றினுந் தெளிவித்தல் கூடாதாகலின், "உணர்ச்சிவாயி லுணர்வோர் வலித்தே" என்றொழிவேமாக.

1946-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 14உ (லியூஸ் சித்திரைமீ 2உ) மாலை
 5-மணிக்கு மதுரை தல்லாகுளத்தில் இராமநாதபுரம் மஹாராஜா
 அவர்கள் பங்களாவிற்கு கூடிய மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
 காரியநிர்வாகஸபையில் முடிவுசெய்யப்பெற்ற
 தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய கனம் இராமநாதபுரம்ராஜா R. ஷண்முக
 ராஜேசுவர நாகநாத சேதுபதிமஹாராஜா அவர்கள்
 —அக்கிராசனாதிபதி.
2. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ. T. C. ஸ்ரீநிவாஸையக்காரவர்கள் B.A., B.L.
 உப-அக்கிராசனாதிபதி.
3. ,, A. ரங்கஸ்வாமி ஐயக்காரவர்கள் B.A.
4. ,, மதுரைத்திரன் க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.
5. ,, N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயக்காரவர்கள் B.A., B.L.
 —காரியதரிசி.

இவர்கள் வந்திருத்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்.

1. சங்கமாபீசுவரவு செலவு கணக்குகள் அக்கீரிக் கலாயின.
2. மதுரையிலுள்ள மதுரைஜில்லா செண்ட்ரல் கோவாப்ரேடிவ்
 பாங்கில் வட்டிக்குக்கொடுத்துள்ள Fixed Deposit தொகை ரூபாய்
 25011—5—0யும், ஷை. பாங்கிலேயே மறுபடியும் இரண்டு வருஷங்களுக்கு
 வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 100-க்கு 3 வட்டிக்குப் புதுப்பித்திருப்பதை அக்கீ
 ரிக்கலாயிற்று.
3. (1) சிவகங்கை Gokhale Free Reading Room and Library
 Association, (2) மலிலாப்பூர் The South Indian National Association
 and Ranade Library என்பவற்றுக்குச் செத்தமிழ்ப்பத்திரிகையை இது
 மாக அனுப்பிவரும்படி தீர்மானிக்கலாயிற்று.

4. செந்தமிழ் உதவிப்பத்திராசிரியர் ஸ்ரீ. T. K. இராமாநுஜையங்காருக்கு, 1946-ம்(ஐ) ஜனவரி பிப்ரவரிமாதங்களில் ரஜாவிலிருந்த 16 நாட்களுக்கும் சம்பளம் ரூ. 27—0—3 செல்லாக்கியிருப்பதை அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

5. சங்கப்பிரசுரங்கள் விலைக்கு வாங்கிய தனிநபர்களுக்குத் தவறுதலாகக் கமிஷனாகக் கொடுபட்டிருக்கும் ரூ. 5—0—6யும் வஜாசெய்யலாயிற்று.

6. சங்கஅங்கத்தினர்களிடமிருந்து வரவேண்டிய சந்தா பாக்கிவிஷயமாக எழுதிய ஆபீஸ்மெமோ பின்னால் ஆலோசித்துக்கொள்ளலாமென்று தள்ளிவைக்கலாயிற்று.

7. 1946-ம்(ஐ) நடைபெற்ற சங்கப்பரீகைகள் சம்பந்தமாக எழுதிய ஆபீஸ் மெமோ படித்துப்பார்த்து ரிக்கார்டில் வைக்கலாயிற்று.

சங்கம் ஆங்கிலத்தமிழ்ப்பரீகைக் கட்டணத்தொகைகள், அடியிற்கண்டபடி,

பி. ஏ. பரீகைக்கு ரூபா ஒன்றிலிருந்து ரூபா இரண்டுக்கும், இண்டர்மீடியேட் பரீகைக்கு அணு பன்னிரண்டிலிருந்து ரூபா ஒன்றரைக்கும், மெற்றிக்குலேஷன் அல்லது ஸ்கூல்பைனல் பரீகைக்கு அணு எட்டிலிருந்து ரூபா ஒன்றுக்கும் உயர்த்தப்பெற்றன.

8. 1946—47-ஆம் வருஷத்துக்குத் தயாரிக்கப்பெற்ற சங்கமாபீசு வரவு செலவு மதிப்புத்திட்டம் (Budget) அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

9. சங்கத்தின் 1945-46-ஆம் (ஐ)த்திய வருஷாந்தக்கணக்குகளைப் பரிசோதனைசெய்யவேண்டுமென்று மதுரை வக்கீல் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ R. சேஷையங்கார் B.A., B.L. அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளலாயிற்று.

10. உசிலம்பட்டி, சங்கரன்கோவில்: இவ்விரண்டிடங்களையும் சங்கம் ஆங்கிலத்தமிழ்ப்பரீகைகள் நடத்தப்பெறும் தலங்களாகச் சேர்க்கலாயிற்று.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்,

14—4—'46.

R. Shanmuga Rajeswaran,

அக்கிராசனாதிபதி.